

КРИМИНАЛНИТЕ ЗАГАДКИ
НА ГОСПОЖИЦА ЪНДЪРХЕЙ

УБИЙСТВО

В ХОТЕЛ „ДЕЛФИН“

ХЕЛЕНА
ДИКСЪН

СН
СОФТПРЕС

ПЪРВА ГЛАВА

ДАРТМУТ, 1933

Кити Ъндърхей стоеше зад рецепцията в хотела на баба си. Отвъд въртящите се врати следобедът се протягаше слънчев и свеж. Във фоайето се долавяше аромат на пчелен восък и лавандула, във въздуха се носеха пращинки.

– Тази сутрин извадиха тяло от реката – прошепна Кора на Кити, докато размахваше бърсалката за прах по плата на рецепцията. По-възрастната жена огледа фоайето, за да провери дали наоколо няма гости, преди да продължи разказа си: – Казват, че бил чужденец, холандец. Изглежда се е забъркал в нещо. Полицаят ми каза, че са му разбили главата.

– О, Кора. – Кити погледна служителката си. – Понякога наистина прекаляваш.

Кора обичаше пикантните клюки, а в малко сънливо крайбрежно градче като Дартмут престъпление от този мащаб беше най-малкото необичайно. Жената се суетеше около рецепцията, а кръглото ѝ лице на средна възраст сияеше от задоволство, че именно тя донася новината.

– Полицията претърсва брега покрай долния ферибот. Господин Фарджън намерил трупа във водата, когато оти-

шъл да отвори павилиона си. Казва, че го помислил за мъртво куче, затова взел дълъг прът, но от водата се подало лице, цялото покрито с водорасли, което го гледало с огромни стъклени очи. – Набитото тяло на камериерката потръпна при тази мисъл.

Кити въздъхна. Когато Кора започнеше, беше трудно да я спреш. Трябваше да си признае обаче, че историята бе събудила любопитството ѝ, макар да можеше да мине и без толкова подробности. Както във всеки град, в който има голям брой летовници и малки плавателни съдове, които акостираат в пристанището, човек очакваше някои проблеми, особено с военноморския колеж на хълма в края на града. При все това едно убийство, особено пък на чужденец, определено беше новина.

– На чужденците не може да се вярва. – Кора сви устни и затърка въображаемо петно пред книгата за регистрация на посетителите. – Чух също, че... – Каквото и да възнамеряваше да добави, то остана неизказано, тъй като бабата на Кити, дребна и елегантна, в костюм от туид, копринена блуза и перли, се приближи до рецепцията.

– Струва ми се, че плотът вече е достатъчно чист, Кора, благодаря ти. И, Кити, скъпа, моля те, не се разсейвай. Трябва да бъдеш по-бдителна, когато работиш на рецепцията. Хората очакват високи стандарти в „Делфин“.

Кора пхна бърсалката за прах в джоба на колосаната си бяла престилка и бързо се отдалечи, видимо подражена, че не е успяла да довърши историята си. Кити не можеше да реши дали да се засмее, или да въздъхне, като откъсна поглед от оживената речна сцена пред хотела. Зачуди се колко ли от днешните им гости са в далечния край на алеята и наблюдават полицейската дейност до долния ферибот.

– Съжалявам, бабо.

Баба ѝ повдигна идеално оформена вежда.

– Искане ми се да спреш да се отнасяш така. Притеснявам се, че няма да се справиш сама с управлението на „Дел-

УБИЙСТВО В ХОТЕЛ „ДЕЛФИН“

фин“, докато съм в Шотландия. Клюкарстването на Кора също не помага. Човек трябва да се чувства в безопасност в собствения си дом. – Възрастната жена прокара нежно длан по подвързаната в тъмозелена кожа книга за посетители върху полирания дъбов плот.

– Бабо, работя с теб в хотела, откакто съм достатъчно голяма, за да държа бърсалка за прах. Нямах абсолютно никакъв повод за притеснение. Сигурна съм, че полицията ще хване виновника много бързо. – Кити направи всичко по силите си да не позволи на разочарованието да прозвучи в гласа ѝ. Живееше в хотела от малка. Беше изпълнявала на практика всяка роля, за която баба ѝ я беше смятала за подходяща – от чистене до работа в кухнята, но въпреки това възрастната жена продължаваше да се отнася с нея като с дете, и то неспособно. „Делфин“ може и да беше *най-*добрият хотел в малкия речен курорт в Девъншър, но Кити беше сигурна в способността си да го управлява в отсъствието на баба си. Колкото до новината за убийство току пред прага им, да, беше обезпокоителна, но нямаше нищо общо с „Делфин“.

– Знам, скъпа, но управлението на хотел е наистина много работа и отговорност за един човек. Никога не се знае какъв проблем може да възникне, особено в началото на летния сезон. Всичко може да се обърка, от готвача, който внезапно решава да напусне, до криза със спалното бельо. А имаме и много резервации. Искане ми се Ливи да не беше претърпяла злополуката си в толкова неудачно време. Трудно е да ѝ се помогне, като настоява да живее на такова нецивилизовано място. – Възрастната жена се намръщи и нагласи спретнатия наниз перли около шията си.

– Леля Ливи има нужда от теб. Аз ще се справя. „Делфин“ ще се справи. Ще се върнеш от Шотландия, преди да си се усетила. – Тя залепи най-сияйната и професионална усмивка на лицето си. Ливи нямаше вина, че се беше подхлъзнала и паднала по стълбите, чупейки глезена и рамото си.

– Хм. Бих те помолила да отидеш при Ливи вместо мен, но тъй като ти организира това модерно джаз нещо с онази американка, трябва да си тук, за да държиш всичко под око.

– Имаме голям късмет, че успяхме да ангажираме госпожица Делauer за откриването на летния сезон. Предизвикала е фурор в клуба „Катс Мяу“ в Лондон. Този вид музика сега е много модерен. Събитието е една от причините да сме толкова натоварени.

– Само се надявам да не привлече грешен тип клиентела. Новината за убийство в близост няма да бъде полезна за бизнеса. Този бал с маски, който планираш за края на ангажимента ѝ, също ще ти отвори доста работа.

Баба ѝ все още не звучеше убедена, особено за американската гастролна група и джаз певицата, които Кити беше наела за първите две седмици от летния туристически сезон. Беше нейна идея да подобрят развлекателната си програма с няколко нови участия, вместо да използват все същите местни изпълнители, които обикаляха всички хотели в залива. Тя стисна зъби, решена да докаже, че опасенията на баба ѝ са неоснователни.

За щастие, една от приятелките на баба ѝ влезе в хотела през въртящата се врата от тъмен дъб и стъклени панели и Кити бе оставена да продължи работата си на спокойствие. Но когато след няколко минути още две от най-старите приятелки на баба ѝ влязоха в хотела и се насочиха към личния ѝ апартамент, младата жена заподозря, че се случва нещо необичайно.

Страховете ѝ се потвърдиха с пристигането на госпожа Крейвън, дребна и жилава жена със стоманеносиви къдрици, авангардна малка филцова шапка и дълга яка от лисича кожа около раменете. На лицето ѝ беше изписано решително изражение.

– Кити, скъпа, как е горката ти баба? – Силният ѝ глас се понесе през фойето като тръбен зов.

– Много добре, благодаря. – От всички приятелки на баба си Кити най-малко харесваше госпожа Крейвън. Бив-

УБИЙСТВО В ХОТЕЛ „ДЕЛФИН“

ша кметица на града, тя беше в борда на всички граждански сдружения, във всяка благотворителна комисия и беше капитан на дамския голф клуб. Някак винаги съумяваше да накара Кити да се почувства като нещо, което е изстъргала от подметката на обувката си.

– Не знам. Можеш да разчиташ на Ливи да си навлече някоя беля. Винаги е била склонна към инциденти, дори като момиче. Неразумна и безразсъдна – заяви госпожа Крейвън. После свали ръкавиците си и ги пусна в дамската си чанта. – Предполагам, че баба ти е в гостната си?

– Да, струва ми се, че току-що поръча чай. – Кити се опита да си представи леля си като склонно към инциденти момиче. Беше навършила седемдесет и четири.

– Надявам се да подкрепяш бедната си баба във всичките ѝ тревоги. Злополука като тази е типична за Ливи, никога не е мислела за другите хора. Точно като майка ти. – Госпожа Крейвън се отдалечи, преди Кити да успее да отговори, което при дадените обстоятелства си беше късмет, тъй като няколко доста груби думи вече напираха на езика ѝ.

– Ето, госпожице Кити. Изглежда се нуждаете от чаша чай. – Кора се появи отново и плъзна поднос с чай върху малкото бюро в нишата зад рецепцията. – Има и бисквитка, ако желаете.

– Благодаря ти, Кора. – Кити ѝ се усмихна, готова да ѝ прости по-ранното ѝ клюкарстване.

Кора работеше в хотела още откакто Кити беше дете. Закръглената жена изпълваше спретнатата си черна униформа с бяла престилка, а посивялата ѝ коса бе събрана в стегнат кок под бялата шапчица. Освен това беше непоправимо любопитна. Бабата на Кити пренебрегваше наглостта ѝ, защото работеше добре и защото знаеше, че положението в дома на Кора не е никак щастливо.

– Видях онази стара вещица гос'жа Крейвън да влиза. Чудя се колко ли често ще я виждаме, след като баба ви замине за Шотландия? – размишляваше на глас Кора, докато отнесено подреждаше нещата за чая.

– Предпочитам да не мисля за това. Баба има пълно заседание на „момичетата“ днес, така че очаквам те да „отскачат“ от време на време, за да следят нещата, а и, несъмнено, мен също. Особено след днешното трагично събитие. – Кити направи гримаса. Познаваше баба си и приятелките ѝ твърде добре.

– Извинете – прекъсна разговора им учтив мъжки глас. – Казаха ми да дойда тук и да попитам за госпожа Тредуел.

С появата на мъжа на рецепцията Кора изчезна обратно във файето.

Той беше гладко избръснат, висок и строен, в средата или в края на трийсетте, костюмът му изглеждаше протрит на лактите, носеше малка протрита кожена чанта. Не отговаряше на профила на обичайната клиентела в „Делфин“, нито имаше вид на човек, с когото баба ѝ може да има уговорена среща.

Кити се поколеба, неуверена дали да прекъсне сутрешната сбирка на баба си с приятелките ѝ.

– Бъъ... Госпожице? Това е хотел „Делфин“, нали? – Сините му очи проблеснаха развеселено от смущението ѝ.

– Да, господине, разбира се. Казахте, че баба ми ви очаква?

Усмивката на непознатия се разшири и на дясната му буза се показа трапчинка.

– Да, госпожа Тредуел ме очаква.

Професионалната подготовка на Кити се задейства.

– Веднага ще се обадя. – Тя вдигна телефонната слушалка и с треперещ пръст набра вътрешния номер за апартамента на баба си. – За кого да ѝ предам?

– Матю, господин Матю Брайънт.

Баба ѝ вдигна на второто позвъняване.

– Бабо, господин Матю Брайънт е на рецепцията. Твърди, че има уговорена среща с теб. – Забеляза как устните на непознатия се свиха леко, когато наблегна на думата *господин* пред името му.